

A halál oka

Viola Sandra

Nagypapám Püsztykának hita a légyet,
a tévétől pedig félt,
Evelig nem merte bekapcsolni,
nehogy kijöjjenek belőle az emberek,
csak szép, otthonkásan kerül hasát nézegette
a képernyőben,
de amikor nagypapám kezébe vette a televíziót,
melle' bucsúdott és titkon szerelmes lett
Horváth Pista nétaénekesbe.
Pirult, mikor a nétaénekes a tévén keresztül
meglátogatta őket.

Fél év múlva nem tudott kikelni az ágyból,
a televíziót se nézte,
nem akarta, hogy őt így,
ilyen állapotban lássák a tévésztárok,
sárga krepp anyaggal takarta le a tévét.
Szőgletes volt már, nem otthonkásan,
csontjai mindemáron kifelé törekedtek teste'ből.
Ráncos volt már, mint a sárga krepp tenőr.
"- Mamma, a tévét is magával temessük?
- Híne ez gyilkosnak volna, Fiam,
akkor élve temetnénk el azt, aki benne van!"
Meggyőzőn, életben tartani nem tudtuk.
Csontraj holtában is keményen fennültek
a bőrke'it sa'tapadó, nyá'n takard'nak.
Nem volt bátorságunk
feltekivel a tükör

virágunkta's tekő't feltünk a kőporsóra,
a televízió't is beraktuk mellé' a sírba,
a gyászról is elfeledkeztünk.

Csak arra kaptuk fel
fejünket, mikor a híreliben bemondta'k,
Howáth Pista várakozással meghalt,
a halál oka ismeretlen.

Hulladék

Ráma'nom az idő't, hogy
ne foglalkozzam vele, tiá'y ó'ra.
Élvi ó'ri hagyomány,
ma kamaszok van a kőporsónál,
elő'bb élse oda, mint hogy elindulna'k,
né'ed, önmagad hogy hogy el.
Elvitél, hozott aya.

Aya'm siet,
nem ér rá', mert vereheduro
kell apa'nnal.

Önmagam metaforája vagyok,
élvess példány, kiá'y cíli.

Szeresekben nem kíváncsi fel az értelmi rostok,
kéne egy ramingbe épített festék.

Beismerte testet a testes,
mondtam, hogy idő'ben figyelmeztetés:

A gyereket nem szaba'el
szennyrel és házastársi hulladékkal együtt
megsemmisíteni!

Vida Sanda

Épp idejében

Épp idejében van nemmit se keni:
Váram, hogy majd várjak.

A pillanatot ibertestvére halálnak.

Az idő"sem remél.

Nem vagyok x'st tájnak,
ahhoz fél gyorsan változom,
átb'állok rékben, magamon,
kétyelmes kanapéban felneve,
a tv ül helyettem, a ké's fut helyettem.
Uu az agyam, érzem.

Ut minden porcikám áru(la's).

A látratchnaki nincs melete.

Velemvagy ellene, vagy ma's.

De biztos bizonytalanságot is nehe'z éle'mi,

Anyék a falak virága,

Világra bonyolnak a falak,

Mihel a magból a vers,

Ez az almamag - lisa.

A tereut'föld önmagával üres,

Erdő' csökd.

Szarba szökken a lét,

s nem halunk, csak halogunk.

Vitaminkia'lyes gyim'csök'ben schad
a világ

mint ké'szelt akarat,

csak basszi new gyáva,

stiliu fél.

Vilka Sandra

Elmennél én béhalvónak,
 máshol helyett a'lmódnak
 vagy a'nyéku - nyújtogatónak,
 a fény, a he'só' yári' délután helyett,
 nyálmát mi'eresen neze'us
 pónel já'rc' hegyu'as'ok helyett,
 elmennél helyettük a kőrle'tba,
 amíg c'k felé'meli a csú'sra,
 vagy mennél bej'arc'ónél, falan'te'ró'nel,
 le'vasalván a mel' által c'megyű'rt feget,
 eltakar'tamán a pomene'et a sivatá'gból,
 vagy lennél kő'ss' m'baró'vél,
 villanyfényvel ingy'elém a faldi' desungelt,
 vagy lennél fény, mesk'len csiga,
 nép yall'dra - csillog'ma ma'nván
 a földön kald'okó' leveleket,
 lennél én bá'ruj, ala'ruj,
 csal az nem, aui.

Végtelen

Van-e köty'edése a végtelennek,
 vagy csak a fald'ok'as'ok végtel'ny'e párhuzamos?
 A vonal egy'ik vége a képzeletben, a másik a múltban van,
 a vonal beleáll az ember'ek fejé'be,
 hajmalak' formáj'ában,
 alatta az agy'elő' meleg lű'k'eté'se.
 A neuz'lyó' forgó a fém' kö'nnyben,
 a fém' kö'nny' kű'ül'kei csordul,
 A fény a s'ok'tben,
 a víz a porban mosdik.